TWEE HANDEN OP ÉÉN BUIK MET PERSOONLIJKE ASSISTENTE TREES VAN EYKEREN

MINISTER KOEN GEENS

'We hebben maar één oogopslag nodig om te weten wat er scheelt'

Minister van Justitie Koen Geens (60) heeft een bijzondere band met zijn persoonlijke assistente Trees Van Eykeren (41). Ze staan dagelijks meer dan tien uren in contact met elkaar, dus onvermijdelijk weten ze ook heel veel van elkaar. 'Als het echt tegenzit bel ik uiteraard mijn vrouw, maar Trees weet vaak sneller hoe ik mij voel.'

Koen Geens is een groot filmliefhebber, professor Vennootschapsrecht, was ooit bijna rector van de universiteit van Leuven en was oprichter van het grootste onafhankelijke advocatenkantoor van het land, waar hij uiteraard niet langer aan verbonden is. Hij is ook vader van drie kinderen, grootvader van zeven kleinkinderen en de echtgenoot van Griet Dupré, dochter van oud-minister Jos Dupré, die hij leerde kennen in zijn studententijd. Maar het grootste deel van zijn dagen brengt hij door met zijn persoonlijke assistente Trees. Zij is zijn vertrouwenspersoon. Tegen haar kan de minister alles zeggen. 'Trees is ondertussen zelf juriste geworden', zegt minister Geens als hij ons begroet. 'Ze heeft zopas een 18 op 20 gekregen op haar eindverhandeling. Dankzij mijn goede invloed …' *(lacht)*

Is dat zo Trees?

TREES: Goh, ik heb het eigenlijk nooit echt veel over mijn studies gehad, denk ik. Waarschijnlijk omdat ik schrik had dat de minister me zou ondervragen. *(glimlacht)*

MINISTER GEENS: Ik ken echter heel veel van haar professoren. Maar ik kwam pas na haar examens te weten wie dat waren. Ze heeft het dus helemaal alleen gedaan.

Dat diploma, gaat dat een rol spelen in jullie werkrelatie?

TREES: Misschien wel. Ik laat alles een beetje op zijn beloop omdat er ook nog gemeenteraadsverkiezingen aankomen. Ik ben lijsttrekker voor Anders, een samenwerking van CD&V, NV-A en onafhankelijken in Assenede. Het resultaat van die verkiezingen zal misschien een invloed op mijn toekomst hebben. Maar ik doe deze legislatuur sowieso bij de minister uit. Ik ben kandidaat-burgemeester, en natuurlijk zou dat een mooie verwezenlijking zijn. Maar wat dan? Het zou in ieder geval interessant zijn om de link met Brussel te bewaren. Dat is heel belangrijk voor een kleine gemeente als Assenede. En ik voel ook dat de kiezer dat belangrijk vindt. Een uitgebreid netwerk hebben kan nuttig zijn. Maar we zien wel wat er gebeurt. Afwachten.

MINISTER GEENS: Als je een zoon of dochter hebt, verlaat die op een gegeven moment het huis. Als Trees haar voldoening zou vinden in het uitoefenen van het burgemeesterschap, dan is dat zo. Ik heb nog een assistente die Trees' huidige job zeker aankan, maar we moeten dan zeker op zoek gaan naar een tweede kracht. Ik zou haar missen, maar ik zal Trees zeker steunen om burgemeester te worden. Ze is in ieder geval gedreven genoeg. Met hetgeen ze allemaal doet, geloof ik niet dat ze meer dan vijf uren per nacht slaapt.

TREES: Dat valt wel mee hoor. Het zal een uurtje meer zijn. Zes.

Hoe bent u bij Trees beland?

MINISTER GEENS: Ze was de persoonlijke assistente van Steven Vanackere, mijn voorganger op Financiën. Toen ik minister van Financiën werd, heb ik haar gewoon 'overgenomen'. En toen ik Justitie kreeg, is ze meegegaan. Dat is toch het bewijs dat het bijzonder goed klikt tussen ons? We werken ondertussen meer dan vijf jaar samen.

Is dat een voorwaarde om samen te kunnen werken, dat het klikt?

Het leven dat iemand als ik leidt, is tamelijk onmogelijk. Dus je hebt best iemand aan je zijde die tegen heel wat stress kan. Iemand die onder alle omstandigheden kalm blijft, die een bijzonder goed geheugen heeft en naar buiten toe een empathie heeft die zeer bijzonder is. De persoonlijke assistente van een minister krijgt heel veel mensen aan de telefoon, die allemaal iets willen. Trees werkt dat allemaal met een flair af die voor mij onschatbaar en onbetaalbaar is.

> *Minister Geens:* Het leven dat ik leid, is tamelijk onmogelijk. Dus je hebt best iemand aan je zijde die tegen heel wat stress kan

Mooie woorden, Trees …

TREES: Het klikt omdat we heel verschillend zijn, maar ook omdat we toch een paar gemeenschappelijke kenmerken hebben. We zijn allebei mensen die er voluit willen voor gaan. We willen verder. Ik denk niet dat we een gemakkelijk karakter hebben, maar het botst niet tussen ons. En ja, het moet klikken, want anders hou je dat niet vol. We staan minimum tien uren per dag in contact met elkaar. Op het kabinet, maar ook heel vaak via mail of telefoon. Dat is heel wat hé. Dus als je je ergert aan elkaar, dan gaat het niet lukken.

MINISTER GEENS: Vertrouwenspersoon van een minister ben je 24 uren per dag. Trees is nooit onbereikbaar.

Heb je nog wel een sociaal leven?

TREES: Ja. Een gezin? Ik heb een partner, maar geen kinderen. Dat maakt het misschien wel een beetje gemakkelijker. Misschien wil ik ooit wel kinderen, maar dan moet ik het leven dat ik nu heb opgeven. En dat wil ik voorlopig niet. Het is goed zoals het is. Ik vind het niet erg om het werk niet los te laten. Dat hoort er gewoon bij. Ik ben wel een beetje een controlefreak, ja. *(lacht verontschuldigend)* Ik kan moeilijk de zaken loslaten.

MINISTER GEENS: Dat heb ik ook. We lijden allebei aan een gezonde vorm van workaholisme. *(glimlacht)*

Trees is altijd bereikbaar voor u zegt u, bent u altijd bereikbaar voor haar?

Weet je, wij zijn eigenlijk geen babbelaars. Als we honderd woorden uitwisselen, dan hebben we een diepgaand gesprek gehad. De grootste empathie tussen twee mensen bestaat pas als ze weinig woorden nodig hebben om elkaar te verstaan. Het is een uitspraak van een vroegere hoogleraar van me die ik nooit zal vergeten. Het klopt. Trees en ik hebben niet veel woorden nodig om elkaar te verstaan. Eén oogopslag volstaat om te weten wat er aan de hand is.

TREES: Als de minister 's morgens binnenkomt, dan zie ik meteen hoe hij zich voelt. 'Het wordt zo een dag', weet ik dan. Maar dat kan natuurlijk veranderen in de loop van de dag.

MINISTER GEENS: Want Justitie is iets dat je nooit loslaat. Alleen in de vakantie lukt dat. Ik ben verder eigenlijk permanent online. Er gebeurt iets om zeven uur 's morgens en ik moet meteen paraat zijn. De media, de journalisten, lossen elkaar af, maar ik moet er altijd staan.

Had u meer rust en gemoedsrust op Financiën?

Ja. Beduidend meer. Financiën is een departement met minder operationele gordels. Ik heb nu een veel diverser personeelsbestand ook; dat gaat van de staatsveiligheid tot griffiepersoneel, over magistraten en ambtenaren. Een heel gevarieerde bende. Een goeie bende. Maar er is altijd wel iets: er is gevangene ontsnapt of er is een rechter die een beslissing heeft genomen die discutabel is. Of de staatsveiligheid heeft een brief geschreven aan de Vlaamse regering. Elke dag zijn er wel drie of vier nieuwsitems waar ik, als minister van Justitie, op moet reageren. Maar ik probeer ook langetermijnwerk te doen. En als ik soms eens minder goed gehumeurd ben, dan is dat omdat ik me niet kan bezighouden met datgene wat op lange termijn belangrijk is, omdat een incident plots een *hot item* wordt. Dat is het moeilijkste aan dit werk. Ik heb al heel wat jobs gedaan in mijn leven, maar dit is het moeilijkste werk dat ik al ooit gedaan heb. Terwijl ik er het best op voorbereid zou moeten zijn.

> *Trees:* Misschien wil ik ooit wel kinderen, maar dan moet ik het leven dat ik nu heb opgeven. En dat wil ik voorlopig niet

Want u komt uit de juridische wereld.

Klopt. Maar iets zoals de terreuraanslagen in Brussel bijvoorbeeld, dat konden we niet voorzien. Zoals we ook de gevangenisstaking van 2016 niet konden voorzien. Er zijn al een aantal onverwachte zaken op ons pad gekomen. Het is een bijzonder intens departement.

Vindt u ooit rust?

Ja. In mijn werk. *(grijnst)* Eigenaardig genoeg. En in een gesprek zoals dit. Ik heb stress gehad in de loop van de dag, maar straks zal ik ontspannen uit deze kamer stappen. En thuis vind ik rust. Het is niet omdat je voortdurend alert moet blijven dat je niet intens kunt genieten van een moment van samen zijn met je vrouw, je kinderen of je kleinkinderen. Maar écht loslaten, dat gaat alleen maar in de vakantie. Ik heb deze zomer zeker een week het gevoel gehad van gedeconnecteerd te zijn.

Eén week? Dat is niet veel.

Neen, maar als je je energie uit je werk haalt – in de goeie zin van het woord – dan is dat voldoende. Die week heeft alleszins deugd gedaan. En verder komt het er soms gewoon op aan om de tijd te vergeten, om alleen maar in het moment te leven. Als je voortdurend denkt aan wat je nog allemaal moet doen, dan word je gek. Ik heb dat geleerd: nú te zijn. Al de rest moet weg. Anders ga je eraan kapot.

Wanneer bent u in de politiek gestapt?

Door mijn schoonvader ben ik altijd wel min of meer met politiek bezig geweest, maar officieel ben ik in 2007 in de politiek gestapt, toen ik kabinetschef werd van Kris Peeters.

En nog nooit spijt van gehad?

Neen, omdat het iets is dat je vervulling geeft. Het is een moeilijk beroep, maar als je iets kan betekenen voor andere mensen, dan geeft dat een enorme voldoening.